18/07/2022

Слово на Пловдивския митрополит Николай по повод връчването на почетното звание “Архонт” на г-н Георги Гергов

Като благодарим на Бога за всички Негови благодеяния към нас и нашата света православна църква, в днешния ден сме духовно възрадвани съборно да отпразнуваме престолния празник на този забележителен митрополитски храм, който е празник и на цялата Пловдивска епархия. Отслужихме Божествената св. Литургия и в богослужебната прослава на светата Христова изповедница и великомъченица Марина. Всички заедно възхвалихме в Троица прославяния наш Бог, в Когото е вярата и надеждата ни, в Когото е нашето светло упование.

Днес радостта ни е двойно по–голяма – както заради нашето братско в Христа общение, така и за възможността да отправим нашата обща молитва към света великомъченица Марина да бъде наш неизменен молитствувател пред престола на Всевишния и бърза помощница на всекиго, който с вяра,

надежда и любов прибягва към молитвеното й застъпничество. Към нея – тази наистина дивна Христова невеста и избран съсъд на неоскъдяващата Божия благодат – са отправени днес нашите мисли и нашите молитви за Божия народ на светата Пловдивска епархия, за неговия духовен възход и укрепването му в Божиите истини, съхранявани в светата православна вяра.

Нека всякога имаме пред себе си примера и подвига на светата великомъченица Марина – на тази, която, въпреки крехката си възраст, беше надвила изкушенията и бе презряла всички земни блага, за да наследи вечното блаженство. Нека подражаваме на нейната твърдост в изпитанията, на силата и на нейната вяра, и на нейната решимост в християнския подвиг. И, като се преклоним пред тази, която в страданията си докрай се бе уподобила на пострадалия заради нашето спасение Господ Иисус Христос, да се утвърдим още повече в християнското си призвание.

Традиция в живота на нашата епархийска църква е на големите църковни празници, след като отдадем прослава на Бога и на неговите светци и наши застъпници пред Него, и ги зачетем с подобаваща Богослужба и искрена сърдечна молитва, да използваме празничния повод, за да отбележим и делата на онези наши миряни – съработници, които са допринесли за издигането на епархийската ни църква и за укрепването на светата наша православна вяра. Църквата, както знаете, е на първо място общност от хора, обединени от обща вяра и изповядващи ценностите на добротворчеството, милосърдието, взаимопомощта и любовта. Църквата в своето земно изражение се крепи върху молитвата и усърдната служба на клира, но също така разчита и на своите верни миряни, които подпомагат, всеки според силите и възможностите си нейната богослужебна, учителна, социална и други дейности.

През изминалите години на нашето служение десетки и стотици са били мъжете и жените, които са помагали и помагат на нашата епархийска църква. Ако ние, клириците на Пловдивската епархийска църква, сме успели да направим нещо, ако сме успели да надградим това, което нашите предшественици са ни оставили, то това е благодарение на спомоществувателството и щедрата и безкористна подкрепа, която получавахме и получаваме от благочестиви наши епархиоти, на които няма да се уморим да благодарим и да ги споменаваме в молитвите си.

Не зная, братя и сестри, дали сте се замисляли за това как изглежда древният център на този наш Богоспасаем град Пловдив – Стария град? В Стария град на Пловдив има следните църкви – тази тук, “Света Марина”,

“Света Богородица”, “Свети Димитър”, “Св.св. Константин и Елена”, “Света Неделя”, “Света Параскева” и “Св. Николай”. Общо седем църкви. Всички те са въздигнати в началото на 19-ти век, повечето върху останки от древни църкви, които са били разрушени и изоставени през вековете на робството. Издигането на старите църкви и строителството на нови е наченато от митрополит Никифор, нашият предшественик на пловдивската митрополитска катедра, който в началото на 19-ти век започва методично и планомерно да възстановява православния облик и характер на Пловдив.

В това си дело, чиито резултати виждаме днес, митрополит Никифор е намерил съмишленици в лицето на някои от най-изявените по онова време пловдивски граждани. Вълко Чалъков Големия, Вълко Чалъков Малкия, Салчо Чомаков, Константин Моравенов и други. Те са били заможни хора, богати хора. Заедно със своя митрополит в тъмните години на робството те са изградили този град като център на православната вяра и духовност. Със своя труд, със своите средства, със своята искрена вяра, те са построили казаните църкви и по този начин са положили основите на най-светлата и славна епоха в българската история. Възкресението на България, възкресението на Българската православна църква започва тук, в Пловдив и това е станало с иждивението на пловдивските заможни хора и с насърчението на пловдивския митрополит.

Еклесиастът казва: „Каквото е било, то е и сега, и каквото ще бъде, то е вече било, – и Бог ще повика назад миналото” (Екл. 3:15). Понякога имам чувството, че Бог е повикал назад миналото и че ние живеем в онези времена. Днешното време е като да започваме ново начало. Също като нашите предшественици преди 200 години и ние днес строим църкви в Стария и в новия град, и вярвам, че по този начин полагаме основите на една нова епоха на православна духовност, искрена вяра и бъдещ още по-голям устрем на нашия народ.

Защо казвам всичко това? Защото, братя и сестри, днес искам да отдам дължимото на един човек. Един човек, който ме посрещна в Пловдив преди 15 години, който беше до мен и ми помагаше във всичките ми дела и начинания, който понякога дискретно и тактично премахваше пречки по пътя ни и ни запазваше от опасности, и който се прояви като истински приятел и верен син на православната църква. И който, между другото, направи някои дарения, които го поставят на един пиедестал с онези благодетели, чиито имена стоят върху ктиторските надписи в седемте църкви на Стария град. Този благодетел е г–н Георги Гергов.

Няма да говоря много за г-н Георги Гергов. Няма да казвам колко той ни е помагал през всичките тези години за организирането на практически всички тържества и значими прояви на епархийската ни църква. Ще отбележа само три неща. Той построи църквата „Св. Климент Охридски” в район Западен. Той по своя инициатива и със своята добра воля дари на църквата старото епархийско училище, т.нар. Гръцко училище. И той ни помага в момента за строежа на църквата „Свети Архангели” – осмата църква в Стария град, разрушена, както са били разрушени онези седем, и възстановявана сега от него, както онези седем са били възстановени от неговите предшественици – Вълко Големия, Вълко Малкия, Салчо Чомаков и останалите пловдивски първенци от началото на 19-ти век.

Ако преди 200 години в Пловдив е имало медии, сигурно днес щяхме да четем в архивите доста нелицеприятни неща и за митрополит Никифор и за тогавашните съработници на църквата. Това обаче няма никакво значение. Каквото и да прочетем в пловдивските медии утре, то няма да има значение, защото ако не утре, то след 200 години благодарните потомци ще оценят какво е направил г-н Георги Гергов за църквата ни и за града ни. Защото това, което той направи, ще остане и след 200 години. Понеже църквата живее с понятията на вечността, за църквата е важно само това, което ще бъде важно и след столетия. Това, което обаче на мен ми е важно днес, е да изразя благодарността на пловдивската епархийска църква към г-н Георги Гергов и неговите заслуги за това православието в Пловдив да пусне толкова още по-дълбоки корени, колкото никой никога да не може да изтръгне. Потомците, скъпи г-н Гергов, ще са благодарни след 200 или след 100, или след 50 години, но мой дълг е да ви изкажа моята благодарност още днес. Тази моя благодарност към вас и към вашите заслуги за епархийската ни църква, звучи така:

С дадената ми от Бога архиерейска власт, на основание на Правилата на

Светия Синод на Българската Православна Църква – Българска Патриаршия от 2012 година, обявявам мирянина Георги Тодоров Гергов, православен християнин, жител на град Пловдив за архонт на Пловдивската епархийска църква.

Вие, г-н Гергов, имате всякакви светски почести и награди. Със званието, което днес ви присъждам, аз ви въздигам сред всички миряни на най-високото възможно стъпало и ви оказвам най-високата чест, която един православен митрополит може да окаже на свой епархиот. Надявам се, обаче, че разбирате, че за разлика от всички светски почести, които могат да послужат, пази Боже, за възгордяване, това отличие не може да служи за гордост. Присъждайки ви това отличие, аз възлагам върху плещите ви кръста, който аз самият и всеки свещенослужител на Светата Православна църква носим. С това отличие аз ви призовавам да поемете част от нашия товар и до края на живота си да споделяте отговорността, която ние сме поели пред Царя на Царете, Нашия Господ Иисус Христос. Отговорността да пазим православната вяра, да пазим и се грижим за Православната наша църква и да пазим и се грижим за благочестивия Божий народ. Досега вие бяхте редом до нас по своя воля.

Приемете, че от днес нататък ще стоите от дясната ни страна в изпълнение на свещен обет, който давате пред Вседържителя Бога. От днес нататък сте воин на Христа. От днес нататък вие заставате в челната редица на Христовото войнство. Там, където единственото, което има значение, е личната вяра, личната самоотверженост и личният пример.
Благодарим на Бог, че ви изпрати за наш съработник, благодарим ви за досегашните ви трудове за епархийската ни църква, благодарим и на семейството ви, което давайки подкрепата си на вас, я дава и на нас. Божията църква ще разчита на вас, както и Вие можете винаги да разчитате, че ще ви имаме в сърцето си и в молитвите си. Бог да ви пази и да ви помага, Георги Гергов, архонт на Пловдивската света митрополия!

В този ден молитвите ни са и за този свят храм, носещ името на света Марина, за неговото благолепие, за изрядния духовен и църковно–просветен живот, който кипи в него, вдъхновяван и насочван винаги във вярното направление от председателя на Църковното настоятелство Преосвещения епископ Арсений. Нека богослужението, всекидневно отправяните тук моления и ангелогласното пение в прослава на Вседържителя и на всички Негови светии стигат винаги до небесата, та Бог всякога да благоволи над този храм, над този град и всички, които живеят и се спасяват в него.

Нека Бог, по молитвите на светата Христова невеста и великомъченица Марина, да закриля всички нас и да ни укрепява с Божествената Си благодат в християнския ни живот и в подвига на благочестието! Амин.

bg-patriarshia.bg